

مقایسه استانداردهای حسابرسی

شماره ۸۰۰، ۸۰۵ و ۴۴۰۰ ایران

✍ دکتر حلیمه رحمانی
محمد محمدی مقدم

مقدمه

حسابرسی به عنوان یکی از ارکان اصلی نظام راهبری شرکتی، نقش حیاتی در افزایش اعتماد ذینفعان به اطلاعات مالی ایفا می‌کند. استانداردهای حسابرسی ایران بر اساس استانداردهای بین‌المللی حسابرسی (ISA) تدوین شده‌اند و هدف آن‌ها ایجاد هماهنگی و یکنواختی در فرایندهای حسابرسی است. در این مقاله، سه استاندارد مهم حسابرسی ایران مورد بررسی قرار می‌گیرند: استاندارد شماره ۸۰۰، استاندارد شماره ۸۰۵ و استاندارد ۴۴۰۰. این استانداردها هرکدام به جنبه‌های خاصی از حسابرسی می‌پردازند و درک تفاوتها و شباهتهای آن‌ها برای حسابرسان و ذینفعان حائز اهمیت است.

چکیده

استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۰ (ملاحظات خاص در حسابرسی صورتهای مالی تهیه شده بر اساس چارچوبهای با مقاصد خاص)، استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۵ (ملاحظات خاص در حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی) و استاندارد خدمات مرتبط ۴۴۰۰ (اجرای روشهای توافقی رسیدگی به اطلاعات مالی) موضوعاتی را پوشش می‌دهند که در عمل مشاهده می‌شود بسیاری از حسابرسان در تمایز بین موضوعات مشمول این استانداردها دچار ابهام هستند. در این نوشتار سعی می‌شود این استانداردها مورد بررسی و مقایسه قرار می‌گیرند تا درک جامعی از تفاوتها، شباهتها و کاربردهای این استانداردها در حسابرسی ارائه شود.

استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۰: ملاحظات

خاص در حسابرسی صورتهای مالی تهیه شده بر اساس چارچوبهای با مقاصد خاص

استاندارد شماره ۸۰۰ برای حسابرسی مجموعه کاملی از صورتهای مالی تهیه شده بر اساس یک چارچوب با مقاصد خاص تدوین شده است. این چارچوبها ممکن است برای پاسخگویی به نیازهای خاص استفاده کنندگان گزارشهای مالی طراحی شده باشند و الزامات متفاوتی نسبت به چارچوبهای گزارشگری مالی عمومی داشته باشند.

ویژگیهای کلیدی استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۰:

۱- چارچوب با مقاصد خاص: این استاندارد زمانی اعمال می شود که گزارشهای مالی بر اساس چارچوبهایی غیر از چارچوبهای گزارشگری مالی عمومی (مانند استانداردهای حسابداری ملی یا بین المللی) تهیه شده باشند. ضوابط مورد استفاده واحد تجاری برای تهیه اطلاعات مالی برای مقاصد مالیاتی، ضوابط گزارشگری مالی مقرر توسط مراجع ذیصلاح قانونی و ضوابط گزارشگری مالی یک قرارداد تسهیلات مالی یا کمک بلاعوض نمونه ای از چارچوب با مقاصد خاص می باشد.

۲- هدف حسابرسی: هدف حسابرس در هنگام به کارگیری این استاندارد در نظر گرفتن مناسب ملاحظات خاص در رابطه با پذیرش کار، برنامه ریزی و اجرای حسابرسی و گزارشگری نسبت به صورتهای مالی است.

۱-۲- ملاحظات پذیرش کار: حسابرس باید مشخص کند آیا چارچوب گزارشگری مالی به کار رفته در تهیه صورتهای مالی قابل قبول است یا خیر. حسابرس در حسابرسی صورتهای مالی با مقاصد خاص باید نسبت به هدف از تهیه صورتهای مالی، استفاده کننده مورد نظر و اقدامات مدیریت واحد تجاری به منظور تعیین قابل قبول بودن چارچوب گزارشگری مالی به کار رفته در شرایط موجود شناخت کسب کند.

۲-۲- ملاحظات برنامه ریزی و اجرای حسابرسی: بر اساس استاندارد شماره ۲۰۰ حسابرس باید کلیه استانداردهای حسابرسی مربوط به هر کار حسابرسی را رعایت کند. حسابرس باید در برنامه ریزی و اجرای حسابرسی صورتهای مالی با مقاصد خاص مشخص کند آیا به کارگیری استانداردهای حسابرسی با توجه به شرایط کار مستلزم ملاحظات خاص

است یا خیر.

۳-۲- ملاحظات گزارشگری: حسابرس باید در گزارشگری نسبت به صورتهای مالی با مقاصد خاص الزامات استاندارد شماره ۷۰۰ را رعایت کند.

۳- گزارش حسابرسی: بر اساس الزامات استاندارد شماره ۷۰۰، حسابرس باید مناسب بودن نحوه اشاره یا توصیف چارچوب گزارشگری مالی مبنای تهیه صورتهای مالی را بررسی کند. در مواردی که صورتهای مالی بر اساس مفاد یک قرارداد تهیه می شود، حسابرس باید ارزیابی کند که آیا صورتهای مالی هرگونه تفسیر عمده از مفاد قرارداد مبنای تهیه صورتهای مالی را به نحو مناسب توصیف می کند یا خیر. استاندارد شماره ۷۰۰ به شکل و محتوای گزارش حسابرس می پردازد. در مورد گزارش حسابرس نسبت به صورتهای مالی با مقاصد خاص: الف) گزارش حسابرس باید هدف از تهیه صورتهای مالی با مقاصد خاص و در صورت لزوم استفاده کنندگان مورد نظر را توصیف کند، یا به یادداشتهای توضیحی صورتهای مالی با مقاصد خاص که حاوی آن اطلاعات است، اشاره کند. ب) در صورتی مدیریت واحد تجاری در تهیه این قبیل صورتهای مالی، حق انتخاب چارچوب گزارشگری مالی را داشته باشد، باید در توصیف مسئولیت آن در ارتباط با قابل قبول بودن چارچوب گزارشگری مالی مورد استفاده در آن شرایط نیز اشاره شود.

گزارش حسابرس نسبت به صورتهای مالی با مقاصد خاص باید شامل یک بند "تاکید بر مطلب خاص" برای آگاهی استفاده کنندگان از گزارش حسابرس باشد مبنی بر این که صورتهای مالی بر اساس یک چارچوب با مقاصد خاص تهیه شده و در نتیجه ممکن است برای مقاصد دیگر مناسب نباشد. حسابرس باید این بند را تحت یک عنوان مناسب در گزارش حسابرس درج کند.

استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۵: حسابرسی صورتهای مالی جداگانه و عناصر، حسابها یا اقلام خاص صورتهای مالی

استانداردهای شماره ۱۰۰ تا شماره ۷۰۰ در حسابرسی صورتهای مالی کاربرد دارد و باید برای حسابرسی سایر اطلاعات مالی تاریخی بر حسب ضرورت متناسب با شرایط

موجود تعدیل شوند. استاندارد شماره ۸۰۵ ملاحظات خاص در به‌کارگیری آن استانداردها در حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی مطرح می‌شود. یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی، ممکن است بر اساس یک چارچوب با مقاصد عمومی یا خاص تهیه شود. اگر اطلاعات مذکور بر اساس یک چارچوب با مقاصد خاص تهیه شود، استاندارد شماره ۸۰۰ نیز برای حسابرسی آن به‌کار برده می‌شود. این استاندارد برای گزارش حسابرس بخش کاربرد ندارد. این استاندارد الزامات سایر استانداردها را نفی نمی‌کند و به همه ملاحظات خاص مرتبط با شرایط کار حسابرسی این‌گونه اطلاعات نمی‌پردازد.

ویژگیهای کلیدی استاندارد شماره ۸۰۵:

۱- صورت مالی / اجزای یک صورت مالی: اجزای یک صورت مالی به معنی “طبقات اصلی و فرعی، حساب یا قلم خاص از یک صورت مالی” است. یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی شامل یادداشتهای توضیحی مربوط است. یادداشتهای توضیحی مربوط شامل خلاصه اهم رویه‌های حسابداری و دیگر اطلاعات توضیحی مربوط به یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی است. حسابهای دریافتی، ذخیره مطالبات مشکوک‌الوصول، موجودی مواد و کالا، بدهی مزایای طرح بازنشستگی، مبلغ دفتری داراییهای ثابت مشهود و نامشهود، بدهی بابت خسارات واقع شده و گزارش نشده در شرکت‌های بیمه شامل یادداشتهای توضیحی مربوط، صورت ریز داراییهای امانی نزد دیگران شامل یادداشتهای توضیحی مربوط، و صورت ریز مخارج صرف‌شده برای اموال اجاره شده شامل یادداشتهای توضیحی مربوط نمونه‌ای از اجزای یک صورت مالی می‌باشند.

۲- هدف حسابرسی: هدف حسابرس از به‌کارگیری استانداردهای حسابرسی در یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی، توجه به ملاحظات خاص در ارتباط با پذیرش کار، برنامه‌ریزی و اجرای حسابرسی و گزارشگری نسبت به یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی است.

۱-۲- ملاحظات پذیرش کار:

الف) به‌کارگیری استانداردهای حسابداری: بر اساس الزامات استاندارد شماره ۲۰۰، حسابرس باید کلیه استانداردهای

مربوط به هرکار حسابرسی را رعایت کند. در حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی، این الزام صرف‌نظر از این‌که حسابرس، حسابرسی مجموعه کامل صورتهای مالی واحد تجاری را نیز انجام می‌دهد یا خیر، کاربرد دارد. اگر حسابرس، حسابرسی مجموعه کامل صورتهای مالی را عهده‌دار نباشد باید امکان انجام حسابرسی یک صورت مالی یا جز خاصی از یک صورت مالی بر اساس استانداردهای حسابرسی را مشخص کند.

ب) قابل قبول بودن چارچوب گزارشگری مالی: حسابرس باید قابل قبول بودن چارچوب گزارشگری مالی به‌کار رفته در تهیه صورتهای مالی را تعیین کند. در حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی باید این موضوع بررسی شود که آیا به‌کارگیری آن چارچوب گزارشگری مالی منجر به افشای کافی به‌گونه‌ای می‌شود که استفاده‌کنندگان موردنظر بتوانند اطلاعات آن صورت مالی یا جز خاص آن و همچنین تاثیر معاملات و رویدادهای با اهمیت بر اطلاعات منعکس در آن صورت مالی یا جز خاص آن را درک کنند.

ج) شکل اظهارنظر: بر اساس استاندارد شماره ۲۱۰، در قرارداد حسابرسی باید شرایط انجام کار شامل شکل مورد انتظار هرگونه گزارشی که توسط حسابرس صادر خواهد شد، مشخص شود. در حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک

بسیاری از

حسابرسان در

تمایز بین موضوعات

مشمول این استانداردها

دچار ابهام هستند

صورت مالی، حسابرس باید مناسب بودن شکل مورد انتظار اظهارنظر در شرایط موجود ارزیابی کند.

۲-۲- ملاحظات برنامه ریزی و اجرای حسابرسی: بر اساس استاندارد شماره ۲۰۰، استانداردهای حسابرسی برای حسابرسی صورتهای مالی به کارگرفته می شوند. این استانداردها باید در صورت ضرورت برای حسابرسی سایر اطلاعات مالی تاریخی، به نحو مناسب تعدیل شوند. در برنامه ریزی و اجرای حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی، حسابرس باید کلیه استانداردهای حسابرسی مرتبط با کار را حسب ضرورت با توجه به شرایط کار تعدیل نماید.

۲-۳- ملاحظات گزارشگری: حسابرس باید در گزارشگری نسبت به یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی، الزامات استاندارد شماره ۷۰۰ را که حسب ضرورت با توجه به شرایط کار تعدیل می شود، رعایت کند.

۳- گزارش حسابرسی: اگر حسابرس ملزم باشد گزارش نسبت به یک صورت مالی را توأم با گزارش نسبت به مجموعه کامل صورتهای مالی ارائه کند باید در هر مورد اظهارنظر جداگانه ای ارائه نماید. حسابرس اگر به این نتیجه برسد که آن صورت مالی یا آن جز خاص یک صورت مالی به اندازه کافی از مجموعه کامل صورتهای مالی متمایز نیست باید از مدیریت بخواهد اصلاحات لازم را انجام دهد. مادامی که نسبت به متمایز بودن اطلاعات مذکور قانع نشده باشد، نباید گزارشی صادر نکند که در آن نسبت به یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی اظهارنظر شده باشد.

۳-۱- اظهارنظر تعدیل شده، بند تاکید بر مطلب خاص یا سایر بندهای توضیحی در گزارش حسابرس نسبت به مجموعه کامل صورتهای مالی

اگر اظهارنظر حسابرس نسبت به مجموعه کامل صورتهای مالی، تعدیل شده باشد یا گزارش وی حاوی "بند تاکید بر مطلب خاص" یا "سایر بندهای توضیحی" باشد، حسابرس باید آثار احتمالی مبانی تعدیل و بندهای مذکور را بر گزارش حسابرس نسبت به یک صورت مالی یا اجزای آن صورت مالی، مشخص کند. اگر حسابرس به این نتیجه برسد که ارائه اظهارنظر مردود یا عدم اظهارنظر نسبت به مجموعه

کامل صورتهای مالی واحد تجاری به عنوان یک مجموعه ضروری است نباید نسبت به یکی از صورتهای مالی آن مجموعه یا اجزای آن بخش عمده ای از صورتهای مالی را تشکیل می دهد، اظهارنظر تعدیل نشده ارائه کند. مضافاً اگر حسابرس به این نتیجه برسد در ارتباط با حسابرسی جداگانه اجزای آن صورتهای مالی ارائه اظهارنظر تعدیل نشده مناسب است، حسابرس باید تنها در شرایطی که (۱) گزارش حسابرس نسبت به جز خاص صورتهای مالی همراه با گزارش حسابرس نسبت به مجموعه کامل صورتهای مالی که حاوی اظهارنظر مردود یا عدم اظهارنظر است منتشر نشود (۲) آن جز خاص، بخش عمده ای از مجموعه کامل صورتهای مالی واحد تجاری را تشکیل ندهد، نسبت به آن جز خاص اظهارنظر تعدیل نشده ارائه کند.

استاندارد ۴۴۰۰: اجرای روشهای توافقی رسیدگی به اطلاعات مالی

استاندارد شماره ۴۴۰۰، استانداردها و راهنماییهای لازم درباره مسئولیتهای حرفه ای حسابرس در موارد اجرای روشهای توافقی رسیدگی به اطلاعات مالی و شکل و محتوای گزارشی است که حسابرس در این گونه موارد صادر می کند. منظور از حسابرس در اینجا الزاماً فرد یا موسسه ای نیست که حسابرسی صورتهای مالی واحد مورد رسیدگی را بر عهده دارد. اگرچه تاکید این استاندارد، رسیدگی به اطلاعات مالی است اما می تواند برای رسیدگی به اطلاعات غیرمالی نیز سودمند واقع شود، مشروط بر آن که حسابرس از موضوع و معیارهایی منطقی برای سنجش یافته های خود شناخت کافی داشته باشد. ضوابط ارائه شده در سایر استانداردهای حسابرسی نیز می تواند حسابرس را در به کارگیری این استاندارد یاری رساند. اجرای روشهای توافقی می تواند شامل روشهای مشخصی درباره هر یک از اقلام (مانند حسابهای پرداختنی، حسابهای دریافتنی، خرید از اشخاص وابسته و فروش و سود هر یک از اجزای واحد مورد رسیدگی)، یکی از صورتهای مالی (برای مثال صورت وضعیت مالی) یا حتی مجموعه صورتهای مالی باشد.

ویژگیهای کلیدی استاندارد ۴۴۰۰:

۱- هدف از اجرای روشهای توافقی: گزارش یافته های عینی

ناشی از اجرای روشهای مشخص با ماهیت حسابرسی است که مورد توافق حسابرس، واحد مورد رسیدگی و یا هر شخص ثالث ذیربطی قرار گرفته است.

۲- اصول کلی حاکم بر اجرای روشهای توافقی:

الف) آیین رفتار حرفه‌ای: حسابرس در اجرای روشهای

توافقی باید "آیین رفتار حرفه‌ای" را رعایت کند. اصول آیین رفتار حرفه‌ای حاکم بر مسئولیتهای حرفه‌ای حسابرس شامل استقلال، درستکاری، بی‌طرفی، صلاحیت و مراقبت حرفه‌ای، رازداری، رفتار حرفه‌ای و اصول و ضوابط حرفه‌ای مربوط می‌باشد.

۱- هدف حسابرس:

در نظر گرفتن مناسب ملاحظات خاص در رابطه با پذیرش کار، برنامه‌ریزی و اجرای حسابرسی و گزارشگری نسبت به صورتهای مالی	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۰
توجه به ملاحظات خاص در ارتباط با پذیرش کار، برنامه‌ریزی و اجرای حسابرسی و گزارشگری نسبت به یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۵
گزارش یافته‌های عینی ناشی از اجرای روشهای مشخص با ماهیت حسابرسی است که مورد توافق حسابرس، واحد مورد رسیدگی و یا هر شخص ثالث ذیربطی قرار گرفته است	استاندارد خدمات مرتبط شماره ۴۴۰۰

۲- دامنه کاربرد:

حسابرسی مجموعه کاملی از صورتهای مالی تهیه‌شده بر اساس یک چارچوب با مقاصد خاص که برای پاسخگویی به نیازهای خاص استفاده‌کنندگان گزارشهای مالی طراحی شده باشند و الزامات متفاوتی نسبت به چارچوبهای گزارشگری مالی عمومی داشته باشند	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۰
ملاحظات خاص در به‌کارگیری استانداردهای شماره ۱۰۰ تا شماره ۷۰۰ در حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۵
استانداردها و راهنماییهای لازم درباره مسئولیتهای حرفه‌ای حسابرس در موارد اجرای روشهای توافقی رسیدگی به اطلاعات مالی و شکل و محتوای گزارشی است که حسابرس در این‌گونه موارد صادر می‌کند	استاندارد خدمات مرتبط شماره ۴۴۰۰

۳- گزارشگری:

حسابرس باید در گزارشگری نسبت به صورتهای مالی با مقاصد خاص الزامات استاندارد شماره ۷۰۰ را رعایت کند. بر اساس الزامات استاندارد شماره ۷۰۰، حسابرس باید مناسب‌بودن نحوه اشاره یا توصیف چارچوب گزارشگری مالی مبنای تهیه صورتهای مالی را بررسی کند.	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۰
حسابرس باید در گزارشگری نسبت به یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی، الزامات استاندارد شماره ۷۰۰ را که حسب ضرورت با توجه به شرایط کار تعدیل می‌شود، رعایت کند.	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۵
گزارش اجرای روشهای توافقی باید با هدف و روشهای مورد توافق را با جزییات کافی و به‌گونه‌ای توصیف کند که استفاده‌کنندگان بتوانند از نوع و ماهیت و حدود کار انجام شده، شناخت لازم به‌دست آورند. نظر به این‌که تنها به گزارش یافته‌های عینی ناشی از اجرای روشهای توافقی اکتفا می‌کند، بنابراین هیچ اطمینانی نیز اظهار نمی‌شود؛ بلکه استفاده‌کنندگان از گزارش، رسیدگیها و یافته‌های گزارش شده توسط حسابرس را اساساً ارزیابی و بر مبنای نتایج آن، نتیجه‌گیری می‌کنند.	استاندارد خدمات مرتبط شماره ۴۴۰۰

۴- سطح اطمینان:

اطمینان معقول	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۰
اطمینان معقول	استاندارد حسابرسی شماره ۸۰۵
هیچ اطمینانی اظهار نمی‌شود	استاندارد خدمات مرتبط شماره ۴۴۰۰

نتایج نادرستی از آن گزارش بگیرند.

مقایسه استانداردهای حسابرسی شماره ۸۰۵، ۸۰۰ و ۴۴۰۰ در این بخش، استانداردهای حسابرسی شماره ۸۰۵، ۸۰۰ و اجرای روشهای توافقی رسیدگی به اطلاعات مالی از جنبه‌های مختلف مورد مقایسه قرار می‌گیرند.

نتیجه‌گیری

استانداردهای حسابرسی شماره ۸۰۵، ۸۰۰ و اجرای روشهای توافقی رسیدگی به اطلاعات مالی، هر کدام به جنبه‌های خاصی از حسابرسی و خدمات مرتبط با اطلاعات مالی می‌پردازند. استاندارد شماره ۸۰۰ بر حسابرسی گزارشهای مالی تهیه شده مطابق با چارچوبهای گزارشگری با مقاصد خاص تمرکز دارد، در حالی که استاندارد شماره ۸۰۵ به حسابرسی یک صورت مالی یا اجزای یک صورت مالی می‌پردازد. از سوی دیگر، استاندارد شماره ۴۴۰۰ یافته‌های عینی ناشی از اجرای روشهای مشخص با ماهیت حسابرسی که مورد توافق حسابرسان، واحد مورد رسیدگی و یا هر شخص ثالث ذیربطی قرار گرفته است را ارائه می‌کند. درک تفاوتها و شباهتهای این استانداردها برای حسابرسان و ذینفعان حائز اهمیت است، زیرا به آنها کمک می‌کند تا خدمات حسابرسی و مرتبط با اطلاعات مالی را به‌طور موثر و مطابق با استانداردهای حرفه‌ای ارائه دهند.

منابع

- سازمان حسابرسی ایران، استانداردهای حسابرسی ایران.
- استانداردهای بین‌المللی حسابرسی (ISA).

ب) قرارداد: حسابرسان باید روشهای توافقی را بر اساس این استاندارد و شرایط مندرج در قرارداد مربوط اجرا کنند. حسابرسان باید اطمینان یابند که واحد مورد رسیدگی و همچنین، هر شخص ثالث ذیربطی که گزارش یافته‌های عینی را دریافت می‌کند، شناخت روشنی از روشهای توافقی و شرایط قرارداد دارد. تنظیم قراردادی که در آن شرایط اصلی کار مستند شده باشد، هم به نفع صاحبکار و هم به نفع حسابرسان است. چنین قراردادی، پذیرش کار را توسط حسابرسان مشخص و از هرگونه برداشت نادرست درباره مواردی چون هدف و دامنه کار، میزان مسئولیتهای حسابرسان و شکل گزارشی که ارائه خواهد کرد، جلوگیری می‌کند.

ج) برنامه‌ریزی: حسابرسان باید اجرای روشهای توافقی را چنان برنامه‌ریزی کنند که از اعمال موثر آن اطمینان یابند.

د) مستندسازی: حسابرسان باید موضوعاتی که در فراهم کردن شواهد لازم برای پشتیبانی از گزارش یافته‌های عینی و شواهد مربوط به انجام شدن کار طبق این استاندارد و شرایط قرارداد دارای اهمیت است، مستند کنند.

ز) روشهای رسیدگی و شواهد: حسابرسان باید روشهای توافقی رسیدگی را اجرا و از شواهد کسب‌شده، به‌عنوان مبنای گزارش یافته‌های عینی استفاده کنند. حسابرسان در اجرای روشهای توافقی می‌توانند از شیوه‌های پرس و جو، تجزیه و تحلیل، محاسبه مجدد، مقایسه و سایر کنترل‌های محاسباتی، مشاهده، بازرسی و دریافت تاییدیه استفاده کنند.

۳- گزارشگری: گزارش اجرای روشهای توافقی باید با هدف و روشهای مورد توافق را با جزئیات کافی و به‌گونه‌ای توصیف کند که استفاده‌کنندگان بتوانند از نوع و ماهیت و حدود کار انجام‌شده، شناخت لازم به‌دست آورند. نظر به این‌که تنها به گزارش یافته‌های عینی ناشی از اجرای روشهای توافقی اکتفا می‌کند، بنابراین هیچ اطمینانی نیز اظهار نمی‌شود؛ بلکه استفاده‌کنندگان از گزارش، رسیدگیها و یافته‌های گزارش‌شده توسط حسابرسان را راساً ارزیابی و بر مبنای نتایج آن، نتیجه‌گیری می‌کنند. گزارش یافته‌های عینی منحصرأ به اشخاصی داده می‌شود که در مورد اجرای روشهای مزبور توافق کرده‌اند؛ زیرا اشخاص دیگر ممکن است به دلیل عدم‌آگاهی از دلایل روشهای توافقی،